

Tisztelt Gyászolók!

Július utolsó hetében jártunk Professor Úr otthonában, hogy meglátogassuk és hogy a szokásos módon beszámoljunk neki a Klinika életéről. Elmondtuk, hogy Szendrői Professor Úr a Dollinger Díszelőadásban méltatta munkásságát és átadtuk a Dollinger Érmét a magyar ortopéd társadalom elismeréseként újólág Vízkelety Professor Úrnak. Bízunk abban, hogy ez örömmel töltheti el Őt, bár tudtuk a figyelme már ritkán és nehezen fordul felénk. Szomorkodtunk kiszolgáltatott állapotán, de reményekkel telve örültünk a hosszú életének. Nem gondoltuk, hogy ez lesz az utolsó találkozásunk. Vízkelety Professor Úr augusztus 24-én, hosszas betegséget követően, otthonában, szerettei által körülvéve elhunyt. Tisztában voltunk azzal, hogy súlyos betegségben szenved, és hogy egészségi állapota meggyengült, mégis megdöbbenéssel fogadtuk a hírt.

Mindannyiúnknak van személyes története Vízkelety Professor Úrral kapcsolatosan. Ki ne ismerte volna Őt itthon és külföldön, hiszen Ő maga volt a hazai ortopédia-gyermekortopédia országhatáron belüli és kívüli reputációjának és igen kiemelt elismertségének a megteremtője. Minden erejével és lelkesedésével, számtalan alkalommal személyes anyagi áldozatot is hozva, arra törekedett, hogy nemzetközi kapcsolatokat kialakítva képviselhesse és elfogadtassa a hazai ortopédiát, megteremtve a hetvenes és nyolcvanas években a szakma fejlesztésének leghatékonyabb módját, a fiatal kollégák külföldi képzésének lehetőségét. Hányan vagyunk itt a gyászolók között, akik ennek az önzetlen segítőkészségnek köszönhetjük, hogy lehetőséget kaptunk a karrierünk kibontakoztatásához.

Professor úr több, mint 50 évet dolgozott a Semmelweis Egyetem Ortopédiai Klinikáján, ahová az Anatómiai Intézetben szerzett széleskörű morfológiai ismeretekkel érkezett. Szakvizsgája után érdeklődése a gyermekortopédia felé fordult. Hihetetlen munkabírása és tanulni vágyása hamarosan a gyermekosztály

vezetőjévé tette. Gyógyító munkája középpontjában mindvégig a gyermekortopédiai maradt. Megszervezte országosan a csípő szűrővizsgálatokat, népszerűsítette a Pavlik kengyel helyes használatát, bevezette a végtaghosszabbító műtéteket, számos eredeti megoldást dolgozott ki a végtagi fejlődési rendellenességek kezelésére és alkalmazta a neuromuszkuláris betegségekben szenvedő gyermekek ellátásában a korszerű sebészeti módszereket. 1970-ben védte meg kandidátusi és 1989-ben doktori disszertációját. 1980-ban nevezték ki a az Ortopédiai Klinika igazgatójává, mely pozíciót 15 évig töltött be. A Magyar Ortopéd Társaság titkáráként majd hosszú éveken keresztül elnökeként számos hazai illetve nemzetközi kongresszust szervezett nagy lelkesedéssel és elszántsággal.

Tisztelt Gyászoló! Családtagok, barátok, munkatársak, kollégák! Önök egyikét sem kell meggyőznöm ezen a helyen Vízkelety Professor Úr nagyszerű szakmai életútjáról, kiváló egészség szervezői tevékenységéről és intenzív szakmapolitikai aktivitásáról azzal, hogy tételesen felsorolnám a tudományos cikkeit, könyvfejezeteit, előadásait, szerkesztő bizottsági szerepléseit, számos kitüntetését és tiszteletbeli társasági tagságát.

Vízkelety Tibor Professor Úr a családi támasz hiányával, apa nélkül, a mélyszegénységből a menhelyen és árvaházban töltött évek után nehéz körülmények között megszerzett érettséggel került az orvosegyetemre. A NÉKOSZ korai időszakának még politikamentes és a szegénység állapotából és kényszerű élményéből fakadó tiszta erkölcsisége és az önzetlenség valós gyakorlata egész életén végig kísérte Professor Urat. Minden szerepkörében, és minden élethelyzetben, professzorként, mentorként, SICOT vezetőként, főnökünként, kollégánkként, remélt és vágyott barátunkként készen állt arra, hogy segítsen nekünk. A szakmai vagy baráti segítsége mindig természetességgel, nagyvonalúan, könnyeden és udvarias, diszkrét csöndben történt. Az élete kezdeti nehézségei és

megpróbáltatásai érlelték személyisége megnyerő eleganciáját, melyet mindannyian nagyra tartottunk és irigyeltünk. Tőle és szerény sikerrel próbáltuk utánozni. A művészetek, a zene, a festészet, az érmek, a tánc iránti őszinte és természetes érdeklődése a XX. századtól idegen a reneszánsz emberre jellemző nyitott, könnyed lelkületet adott személyiségének, melyet a társaságában sokszor élvezhettünk.

Tisztelt Professor Úr! Örök Mentorunk! Kedves Tanítónk és Példaképünk!
Emléked őrizni fogjuk, bennünk él tovább.
Nyugodj békében!